

til internationale aftaler og EU-direktiver som f.eks. habitatdirektivet og fuglebeskyttelsesdirektivet.

Et andet væsentligt led i en kommende dansk naturpolitik er en sikring af naturskovene, som er de sidste rester af oprindelig dansk skov. Desuden udlægges 10 pct. af det til enhver tid værende biologisk mest værdifulde skovareal til urørt skov og anden skov med særligt hensyn til den biologiske mangfoldighed.

Den systematiske registrering af de danske naturskove, som blev aftalt i forbindelse med finansloven for 2001, er et væsentligt element i beskyttelsen af de danske naturskove både nu og i fremtiden.

Skov med en lang, ubrudt historie indeholder en særlig værdifuld biodiversitet, herunder den oprindelige genpulje af hjemmehørende træer og buske. Urørt skov og anden skov, som har biodiversitet som hovedformål, har et stort potentiale for udvikling af rigere biologisk mangfoldighed, som også kan spredes til de omgivende skove. Disse skovtyper kan desuden give anderledes og spændende oplevelser for skovens gæster.

Der skal endvidere ske en øget målretning mod varettagelse af naturhensyn gennem en ændret udpegnings af særlig følsomme landbrugsområder (SFL-områder), så de i højere grad dækker områder med væsentlige naturinteresser. MVJ-ordninger bør desuden ændres, så de i højere grad understøtter pleje, beskyttelse og udvikling af naturen i områder med særlige naturinteresser, og bør understøttes af udviklingen af andre frivillige ordninger.

Dette for at skabe bedre mulighed for at få afgrænsede halvkulturrealer og eksisterende overdrev gennem forskellige forvaltningsindsatser, herunder f.eks. MVJ-tilskud og udlægning af randzoner i kraft af udtagingsordningen. Dette er vigtigt for at få forbedret naturkvaliteten af og sammenhængene mellem halvkulturrealer, herunder forbedring af kvaliteten i Natura 2000-områderne og i ådalene.

Der skal gennemføres restriktioner for udledning af ammoniak omkring særlig sårbare naturområder i forbindelse med udledning fra punktkilder og udbringning af gødning. Disse restriktioner knyttes til bufferzoner på – som udgangspunkt – 300 m, der fastlægges omkring de særlig sårbare naturområder.

Inden for disse bufferzoner fastsættes der krav til ammoniakemissionen fra stald- og gødningsanlæg samt krav til udbringningsteknik ud fra en konkret vurdering af den enkelte lokalitets sårbarhed og tilstand, områdets terræn og vindforhold m.v. Det forudsættes, at der samtidig sker en gradvis reduktion af baggrundsudslippet af ammoniak.

Bufferzonerne har til formål at nedbringe den lokale påvirkning fra ammoniakkvælstof i særlig sårbare naturområder. Initiativet er vigtigt for at sikre biodiversiteten i lyngheder, klitheder, højmoser, overdrev og lobeliasøer – områder som i disse år mister deres karakteristiske bevoksning. F.eks. bliver lynghederne græsbevoksede, klithederne vokser til, og overdrevene, hvortil er knyttet 485 arter fra rødlisten, får en stadig mere ordinær plantesammensætning.

Pesticidtrykket skal generelt sænkes, og anvendelse af gødsning og pesticider på § 3-arealer som overdrev, heder, strandenge, moser m.m. skal helt ophøre.

Vandløb og de tilgrænsende engarealer har et stort potentiale for at udvikle et rigt plante- og dyreliv og for at genskabe økologiske sammenhænge, herunder spredningskorridorer. Enge og slyngede vandløb har en naturlig tilbageholdelse af næringsstoffer og et mindre behov for vandløbsvedligeholdelse. Derfor bør der gennemføres en koncentreret indsats for at genskabe naturligt slyngede vandløb med tilhørende vandløbsnære engarealer. Samlet ønskes der genskabt i alt 100.000 ha vandløbsnære engarealer samt overdrev og strandenge.

Forbindelserne mellem naturområderne forbedres

Et væsentligt led i naturpleje og naturgenopretning er etablering af en økologisk infrastruktur.

Mange af de nuværende naturområder er for små, for isolerede og for opsplittede. Planter og dyr på små levesteder er særlig udsatte for at forsvinde. Små naturområder, der ofte ligger adskilt af agerjord, veje, jernbaner og bebyggelse, rummer alt andet lige relativt færre levesteder end store naturområder. Når naturområderne er små, påvirkes de i højere grad af omgivelserne, og påvirkningerne rammer relativt store dele af området.

Størrelsen af en bestand af en dyre- eller planteart svinger ofte fra år til år, og en gang imellem medfører katastrofale hændelser som f.eks. forurening eller ekstreme vejrforhold drastiske ændringer i bestanden. Store bestande er som regel i stand til igen at vokse, når forholdene bliver gunstige. Små bestande har langt større risiko for helt at forsvinde, og for de opsplittede naturtyper, hvor der ofte er langt til nærmeste artsfæller, er sandsynligheden for genindvandring lille. Endvidere medfører den nedsatte udveksling af genetisk materiale mellem isolerede bestande en øget risiko for tab af genetisk mangfoldighed og dermed mindre tilpasningsdygtighed ved forandringer i miljøet.

I en forstærket naturpleje og naturgenopretning er en supplerende udpegnings af et nationalt grønt net-